

Lara Rubin

9. razred OŠ Franceta Prešerna Maribor
(mentor: Metka Pelicon)

Najdražja Kitty!

Danes se je zgodil čudež, kar lahko pravzaprav razbereš že iz dejstva, da ti prvič po več tednih pišem. Moje upanje v človeško dobroto se je povrnilo in počutim se skorajda svobodno, čeprav sem seveda še zmeraj v taborišču. Ponovno verjamem, da je konec vojne mogoč, še več, da se nam morda že približuje. Edina stvar, ki mi manjka do popolne sreče, je moj dnevnik, ki pa so ga, ko so preiskali taborišče, najbrž uničili, zato bom zadovoljna kar s tem, kar imam, saj je že to veliko več, kot sem pričakovala.

Včeraj so nas iz Auschwitza premestili v Bergen – Belsen in srečna sem že zato, ker sem še zmeraj živa. Zjutraj sem skupaj z Margot in še nekaj ljudmi čakala, da nas pregledajo in razporedijo po barakah, ko je do nas pristopil mlad nemški vojak. Bil je svetlolas, čiste arijske rase, in v hipu sem do njega začutila silovito sovraštvo. On je bil kriv, da so me ločili od staršev. On in njemu enaki. Tudi Margot ga je gledala z gnusom, hkrati pa sem v njenih očeh razbrala tudi strah. Nekaj trenutkov je strmel v nas in čakala sem, da privleče na dan pištolo in nas vse skupaj postreli, saj se mu najbrž ne ljubi več stražiti nas in gledati, da kdo ne zbeži. Nato pa je storil nekaj, česar mu niti v sanjah ne bi pripisala. Tvegala je svoje življenje in nas prijazno, v čisto pravilni nizozemščini vprašal, če kar koli potrebujemo. Mislila sem, da je ukana, da je to le nekakšna prevara, s pomočjo katere nas bo kasneje hladnokrvno ubil. Toda obupani, izmučeni ljudje, ki so me obdajali, očitno niti pomislili niso na to; padali so na kolena ter ga s solzami v očeh prosili za hrano in vodo. Hodil je od enega do drugega in delil koščke kruha, po katerem smo vsi tako hrepeneli. Ko pa se je ustavil pri Margot in ji podal njen košček, sem ugotovila, da si ne želim hrane. Zadelo me je spoznanje, da bom umrla, in nekaj dodatnih dni mi ne bi ravno prineslo utehe. In ko me je tako povprašal, kaj si želim jaz, sem ga prosila le za papir in pisalo. Res je, umrla bom, vendar pa sem prepričana, da lahko moja usoda spremeni usodo marsikoga drugega. Morda se ti zdim neumna, na trenutke se tudi meni zdi, da je moje mišljenje, da lahko spremenim svet, neumno. Toda nato pridejo noči v taboriščih, ko imam na tisoče idej, ki bi jih rada sporočila naprej, prenesla na naslednje generacije in bolj od vsega si želim, da bi jih lahko zapisala. Pisala pa nisem že vse, odkar smo zapustili skri-vališče in moje pero ter prazne, bele liste papirja, ki me kar kličejo, da jih

napolnim, pogrešam skoraj tako kot mamu, očeta in Petra.

Prijazni Nemeč je imel le majhen svinčnik s topo konico in beležko, vendar je že to čudovito. No, in tako ti pišem, da veš, da sem še živa in da mi gre presenetljivo dobro, vsekakor boljše kot večini Židov in vsekakor boljše kot Margot. Že vse odkar smo prišli v Auschwitz, je hudo bolna, vendar pa zdaj ne želim pisati o tem, saj ji to ne bo niti najmanj pomagalo. Raje bom pisala o trenutnem stanju tukaj.

Opažam vse več znakov, da se vojna morda navsezadnje vendarle končuje. Nemeč, ki mi je dal ta papir, je eden od redkih, vsekakor pa ni edini. Vse več Židov pripoveduje, da jim mnogi vojaki na skrivaj pomagajo. Prav tako se mnogi začenjajo spraševati o smislu svojega početja, kar se mi zdi res lepo. Že misel na konec vojne v meni prebudi prijeten, topel občutek. Pravzaprav je to edina misel, ki me še ohranja pri močeh in vsakič, ko sem obupana, razmišljam o tem, kakšno bo življenje po koncu vojne.

Margot meni, da življenje po tolikem številu smrtnih žrtev in vsem tem uničenju nikdar več ne bo enako, vendar se jaz ne strinjam. Srčno upam, da vojna ljudi ne bo uničila, temveč jih spremenila na boljše. Upam, da se bodo iz našega trpljenja vsi nekaj naučili in se zavedali, da vojna ne reši nobenih problemov. Že to bo po mojem mnenju spremenilo čisto vsakogar in vse skupaj izboljšalo.

Pogosto si predstavljam židovska dekleta moje starosti, ki čez nekaj desetletij obiskujejo normalne šole, namenjene vsem, ne glede na njihovo raso, vero in spol. Potem razmišljam tudi o tem, kakšno bo njihovo mnenje o vojni. Če bodo seveda sploh imeli mnenje o njej. Iz lastnih izkušenj vem, da si lahko trpljenje drugega predstavljaš le, če si ga doživel tudi sam. Morda bo vojna čez nekaj let le še neumna tema, o kateri se bodo vsi učili pri zgodovini, ne da bi jo posebej razumeli ali se poglobljali vanjo. Število smrtnih žrtev bo zanje morda le še številka več, ki se jo bodo morali naučiti za kak test, ne da bi se zavedali, da so bili to resnični ljudje z resničnimi družinami in resničnim življenjem, ki jim je bilo tako kruto odvzeto.

Želim si, da bi moj dnevnik to lahko spremenil. Želim si, da nihče ne bo mislil, da je vojna nujno zlo, potrebna za nadaljevanje zgodovine. Upam, da bodo ljudje brali moj dnevnik čez petdeset let in si zaradi njega lažje predstavljali, kaj vse smo morali pretrpeti le zato, ker smo Židje. Morda bodo čez petdeset let na tem planetu končno živeli ljudje, ki bodo razumeli, da je to narobe. Da je narobe umoriti nekoga le zaradi njegove rase ali verskega prepričanja. Razumeli in v skladu s tem tudi živeli in vladali svetu.

Če preživim to vojno, bi rada postala učiteljica, kajti ena od najpomembnejših stvari trenutno se mi zdi, da imajo mladi pravico vedeti, kaj se do-

gaja. Ni prav, da na je na tisoče otrok odraščalo v veri, da morajo postati morilci in prav tako se mi zdi narobe, da smo mi odraščali v veri, da smo manjvredni in da moramo umreti. Rada bi učila vse prihodnje generacije po vsem svetu, da to ni prav. Upam, da se bodo mladi v prihodnosti bolj zavzemali zase in za svojo enakopravnost, saj se mi zdi, da je enakopravnost eden od ključnih temeljev za grajenje boljšega sveta, do česar bo po vojni, upam, prišlo.

Strah me je, da bodo čez petdeset let ljudje pozabili na nas, na naše izgube in naše trpljenje. Morda se jim bo naša nemoč zdela smešna. Morda bodo brali moj dnevnik (če seveda ni bil uničen) ali dnevnik kogar koli drugega, ki prav zdaj opisuje grozote vojne, ne da bi se resnično zavedali, kaj berejo, in ob branju uživali, kakor pač ljudje uživajo ob branju nekaterih knjig, ne da bi sploh pomislili, kako resnični so vsi ti dogodki.

Moja največja želja je, da bi lahko ljudem, ki vojne nikdar niso doživeli, razložila, kako grozljiva je, da ne bi nihče niti v sanjah pomislil, da bi jo začel. Morda bi se potem več ljudi odločilo za mir in prijateljstvo. Obrnila bi se rada predvsem na mlade, saj je odvisno predvsem od njih, kdo in na kakšen način bo vodil svet. In želim si, da bi vsakdo vedel, da je ljudi potrebno spoštovati in jih predvsem imeti za ljudi.

Do nas prihaja vse več sporočil o tem, da so bila uničena prva koncentracijska taborišča in srčno upam, da na vsem svetu kmalu ne bo več niti enega. Hkrati pa se mi zdi pomembno, da spomin nanje ostane, saj je to edini način, na katerega lahko preprečimo ponovno gradnjo taborišč.

Zmanjkuje mi že papirja, zato bi ti rada napisala le še najpomembnejše. Če bo to pismo kadar koli po vojni najdeno, želim, da bo moje sporočilo vsem, ki ga bodo brali, jasno. Vse, predvsem pa mlade prosim, da nikdar nikogar ne sovražijo. Nikogar, kajti prav zaradi sovraštva pride do vojn in mislim, da to veš tudi ti. Pomembno se mi zdi tudi, da veš, da dobri ljudje še obstajajo, kajti brez njih nikdar ne bi dobila tega pisma. In to je tudi vse, kar želim povedati svetu.

V upanju na lepšo prihodnost, tvoja

Ana Frank